

Když se starým
NÁDRAŽÍM
rozline vůně kávy

Pohled do historie Majitelům se podařilo dohledat staré fotografie z počátku století, kdy bylo nádraží ještě plně v provozu. Doplnili je ještě o další obrázky jiných nádražních objektů. **Eklektický interiér** je moderní, přesto z něj dýchá atmosféra přelomu 19. století. Pomáhá tomu například i původní strop v kavárně, který majitelé nechali přiznaný. Jde o přední část kavárny v prostorách bývalého nástupiště.

Jana a Miroslav Plíhalovi milují železnice. Dokonce tak moc, že si pořídili a opravili jedno zchátralé litoměřické nádraží.

TEXT Kristýna Mazánková | FOTO Jaroslav Kvíz

Záchrana industriální architektury je v posledních letech obrovský fenomén. Z bývalých, roky opuštěných továren jsou multifunkční kulturní prostory, zajímavé byty vznikají třeba i v pivovarech nebo někdejších veřejných prostorách. Nové využití budov sto i více let starých, které již neplní svůj původní záměr, je rozhodně lepší řešení než je nechat zpustnout nebo plošně demolovat. Nabízejí totiž potenciál, prostorovou přizpůsobivost a jistou romantiku, které by bylo škoda nevyužít.

„Loni cestou po dálnici z Moravy mě napadlo, že bych chtěla své kulaté narozeniny oslavit na nádraží. Manžel mi na rovinu řekl, že jsem se zbláznila. Jenomže já měla jasno. Je přece hodně krásných nádraží, kde nejezdí tolik vlaků,“ vypráví Jana Plíhalová. O měsíc později si její muž →

Pohled z lounge kavárny Designérka Monika White, která vlastní obchod Le Patio, skvěle zvládla namixovat industriální a koloniální styl nábytku a zrcadel. Výsledkem je prostor, který působí obzvláště útulně. **Na protější straně:** Obraz na stěně je nákresem nádraží z roku 1890. Židle od značky Ton. Bar vznikl dle návrhu architekta Michaela Whitea. Dlaždice za barem korespondují s dlažbou na podlaze.

všiml informace o dražbě bývalé budovy nádraží zastávky Litoměřice město z roku 1884, která přestala plnit svoji funkci už za komunismu, nová trať totiž vedla jinudy. Nástupiště tehdy bylo zazděno a budova sloužila jako kancelářské prostory. „K místu máme oba vztah. Manžel tam pracoval, můj strýc tam pracoval i bydlel a já za ním s rodiči často jezdila na návštěvy,“ popisuje Jana Plíhalová.

Ona i její muž jsou železničáři každým coulem, a když se naskytl možnost koupě, váhali asi jen dva dny. Chtěli si totiž splnit své velké přání... Přestože byla nádražní budova mnoho let opuštěná, zachovala se ve slušném stavu. Částečné opravy se dočkala po povodních v roce 2002, to byla ještě ve vlastnictví Českých drah. Noví majitelé nádraží se ze záplavami museli poprat také, hned pár měsíců po koupi, loni v červnu, už v průběhu nejjednodušší rekonstrukce.

Staronové nádraží

Budova je rozdělena na tři části: v první zůstaly kanceláře, v další vznikly nájemní byty a ve třetí, nejkrásnější části s bývalou čekárnou a peronem, vybudovali manželé kavárnu se společenským sálem. „Chtěli jsme zachovat původní dobový charakter stavby a zachovat její industriální ráz. V průběhu stavby jsme našli původní litinové sloupky, které podpíraly střechu nástupiště. Napadlo nás tedy, že by mohlo vypadat zajímavě vytvořit terasu v podobě původního peronu. Zbourali jsme vyzděné příčky a prostor kavárny jsme přepažili skleněnou stěnou v dřevěném rámu, jako to bývalo na nádražích dřív,“ popisuje Monika White, majitelka obchodů Le Patio a interiérová designérka, která navrhla novou podobu objektu společně se svým manželem Michaelem (www.lepatiolifestyle.com). „Někdy bylo těžké skloubit prvky nádraží a náš osobní vkus,“ doplňuje majitelka Jana Plíha- →

1

2

3

1 Atmosféru dokresluje krásná parní lokomotiva Výhled z terasy kavárny s litinovými sloupky a světlý značky Ecolicht **2 Detaily jsou důležité** Milovníkům železnic bylo jasné, že se využije cokoli, co má něco společného s vlaky. A tak jsou kavářské stolky ze starých kolejnic. Na míru vyrobený unikát navrhl architekt Michael White. **3 Když někdo chce být stranou kavářského ruchu,** může rozjímat v pohodlném křesle s lampou. Vše je z obchodu Le Patio.

1

1 Být součástí kavárenského ruchu, nebo si jen v klidu rozjímat?

Otevřený prostor je rozdělený na dvě části – kavárenskou a část s knihovnou. **2 Obrazy jako muzeum** zaznamenávají, jak šel čas. Na dobových fotkách je litoměřické nádraží v průběhu let.

3 Společenský sál Jeho dominantou je zrekonstruovaný původní sloup. Chodba svým stylem připomíná dobové interiéry. Pomáhají tomu například také kovová světla z obchodu Le Patio. „Někdy bylo těžké skloubit eklektický styl, prvky nádraží a náš osobní vkus, ale nakonec jsme se vždy dohodli. Inspiraci jsme hledali na různých nádražích a v různých kavárnách,“ říká majitelka Jana Plíhalová.

4

4 Vstupní chodba a industriální kovové doplňky. Věšák a odkládací vozík jsou z obchodu Le Patio.

2

lová. Výsledkem je eklektický interiér, který je moderní, přesto navozuje příjemnou atmosféru přelomu století. Co všechno museli na nádraží změnit? Třeba podlahy – místo plastových podlahových krytin byly použity dubové parkety a cementové dlaždice s ornamenty. Interiér zdobí industriální lampy od německé firmy, která od roku 1912 vyrábí repliky historických nádražních osvětlení, stoly jsou vyrobené na zakázku ze starých kolejnic z 19. století. A pokud by ještě někdo váhal, co je největší vášní majitelů, může se podívat na terasu, tedy na peron, kde stojí parní lokomotiva. „Jen jsme si s dcerou vymyslely pohádku o mašince, která už nechtěla jezdit na uhlí, ale na voňavá zrnka kávy,“ říká Jana.

3

Nápad roku

„To, že chci slavit narozeniny na nádraží, byl můj nejlepší nápad za poslední roky. To ostatní už byl jen důsledek,“ směje se Jana. Obnova sice ještě není zcela dokončená, ale už teď je jasné, že se manželům povedlo vdechnout nový život budově, která by jinak jen dál chátrala. Na tomhle nádraží se už nečeká na vlak, ale chodí se sem odpočívat! 🐦

Víte o podobných stavbách, které chátrají a které by stály za rekonstrukci? Napište nám na Facebook!